

Григорій Саввич Сковорода ФІЛОСОФСЬКІ ТРАКТАТИ

РОЗМОВА П'ЯТИ ПОДОРОЖНИХ ПРО ІСТИННЕ ЩАСТЯ В ЖИТТІ

Дружня розмова про душевний світ

*Особи: Афанасій , Яків ,
Григорій*

Афанасій . Люди в житті своїм працюють, метушаться, щось від когось утаюють, а нащо — багато хто й сам не тямить. Коли помислити, то в усіх людських діл, скільки їх там тисяч різних не є, буде один кінець — радість серця. Чи не для сього вибираємо ми за нашим смаком товаришів, аби мати задоволення від спілкування з ними; дістаємо високі чини, аби пиха наша від догідливості інших розпалювалася; вигадуємо всілякі напої, страви, закуски для всолодження смаку; вишукуємо різні музики, створюємо безліч концертів, мінуетів, танців і контратанців для звеселення слуху; споруджуємо гарні будинки, насаджуємо сади, тчемо золототкані парчі, матерії, вишиваємо їх різними шовками і приємними для ока квітками й

обвішуємося ними, щоб було приємно оку і ніжно тілу; складаємо запашні спирти, порошки, помади, духи і ними задовольняємо свій нюх. Одне слово, всіма способами, які лише вигадати можемо, намагаємося звеселяти дух наш. О, якими великими веселощами користуються вельможні й багаті персони! В їхніх палацах живе розчинений у радощах і задоволенні дух. О, яка дорога ти, радосте сердечна!

За тебе царі, князі і дуки платять безліч тисяч, а ми, біднота, що не має статків, начебто живимося тими крихтами, що падають з їхніх столів. Погадай же нині, якими гульбищами охоплені всі славні європейські міста?

Яків . Достеменно великими. Однак я чув, що ніде немає більше веселощів та розваг, аніж у Парижі й Венеції.

Афанасій . Певно, багато їх там, та допоки ти нам їх з Венеції перевезеш, то помремо тут з нудьги.

Григорій . Годі пащекувати, любі друзі, високі посади, веселе місто, всілякі грища та розваги і всі ваші витівки безсилі потішити дух і тим вигнати нудьгу, що заволоділа вами.

Яків . А що ж зможе?

Григорій . Лише знання того, що складає щастя і як його віднайти.

Афанасій . Се так, ми народилися для

справжнього щастя і мандруємо до нього, а життя наше — шлях, що тече, як річка.

Яків . Здавна вже шукаю я щастя, але ніде його знайти не можу.

Григорій . Коли достеменно хочете його віднайти, то скажіть мені, що для людини найкраще?

Яків . Бог його знає, і взагалі, нащо питаєш про те, чого великі мудреці не змогли вирішити і розійшлись у своїх гадках, як подорожні на шляху? Адже те, що найкраще, — те й найвище, а що найвище — всьому голова і кінець. Се найкраще добро звалось у стародавніх філософів завершенням усіх доброт і верховним добром; хто ж тобі дасть відповідь, що таке є край і пристанище всіх наших бажань?

Григорій . Тихіше, друже мій! Дуже далеко ти забрів. Я спитаю простіше: чого ти у своєму житті бажаєш найбільше?

Яків . Ти наче палкою покопирсав мурашник — так несподівано розворушив мої бажання.

Афанасій . Я бажав би знайти високий чин, щоб мої підлеглі були міцні, як росіяни, а добродішні, як стародавні римляни; щоб будинок мій був венеціанський, сад флорентійський; бажав би бути розумним, вченим, шляхетним і багатим, як бик на шерстину...

Григорій . Що ти брешеш?

Афанасій ... дужим, як лев, гарним, як Венера...

Яків . Прийшла й мені на згадку Венера, так звана собачка.

Григорій . Прошу, кажіть.

Яків ...Хвостатим, як лев, головатим, як ведмідь, вухастим, як осел...

Григорій . Маю сумнів, щоб могли увійти у вуха божі такі безглузді бажання. Ти зі своїми вигадками подібний до дерева, яке хоче бути водночас і дубом, і кленом, і липою, і березою, і фігою, й оливою, і явором, і фініком, і трояндою, і рутою... сонцем і місяцем... хвостом і головою... Дитинча, що сидить на материних руках, часто хапається за ніж, за вогонь, але премилосердна наша мати природа краще знає, що нам корисне. Хоч і плачемо, й пориваємося, вона сосками своїми всіх нас уміру харчує й зодягає, і сим добре маля задоволене, а злорадне хвилюється саме й інших турбує. Скільки ж мільонів сих нещасних дітей день і ніч волають, нічим не задоволені: одне їм дадуть у руки, — вони плачуть за чимось іншим. Годі нам бути нещасливими.

Афанасій . Чому ж?

Григорій . Не можемо знайти щастя.

Яків . Бо що?

Григорій . Бо не бажаємо і бажати не можемо.

Афанасій . Чому?

Григорій . Тому що не знаємо, в чому воно полягає. Початок справі — знаття, звідки йде бажання, від бажання — пошук, потім отримуємо результат, ось і задоволеність, тобто те, що отримуємо і що для людини благо. Затям відтак, що таке премудрість.

Яків . Я часто чую се слово: премудрість.

Григорій . Сенс премудрості в тому, щоб осмислити, в чому полягає щастя, — ось праве крило, а доброчесність прагне до пошуку. Через се вона в греків та римлян мужністю й силою зветься — ось і ліве крило. Без сих крил годі вибратись і полетіти до гаразду. Премудрість — се гостре, далекозоре орлине око, а добродійність — мужні руки і легкі оленячі ноги. Про таке верховне подружжя є цікава байка.

Яків . Ти вгадав мої думки. Звичайно, се байка про безногого та сліпого!

Григорій . Так.

Афанасій . Розкажи детальніше.

Григорій . Мандрівник, обходячи всілякі землі і держави, позбувся ніг. Тут спало йому на думку вернутися додому, в батьківський дім. З великими труднощами, спираючись на руки, подався мандрівник в дорогу. Нарешті доповз він до гори, з якої вже було видно і батьківську стріху, але тут позбувся й рук. Звідси дивилося живе око його через ріки, ліси, яруги, через пірамідальні

верхів'я гір, з веселою пожадністю осягаючи сьайливий здаля замок, — батькову оселю і всього їхнього миролюбного роду, — кінець і вінець усіх їхніх мандрівних труднощів. Але біда була в тому, що наш обсерватор не мав уже ані рук, ані ніг, а лише мучився, як євангельський багатій, дивлячись на Лазаря.

Поміж тим, озирнувшись, побачив він раптом дивне й сумне видовище: бреде сліпець, прислухається, мацає палицею на всі боки і, наче п'яний, з дороги збивається, підходить ближче, зітхає: «Зникають у метушні дні наші...». «Шляхи твої, господи, повідай мені...» «Горе мені, мандри мої триватимуть далі». Та й інші такі слова сам собі каже зітхаючи, часто спіткається і падає.

— Боюся, друже мій, злякати тебе, але хто ти такий? — питає прозорливий.

— Вже тридцять чотири роки подорожую, а ти перший на шляху моїм стрівся, — відказує сліпий. — Мандрування моє по різних світах скінчилось ось так. Страшна жаркота сонячного проміння в Аравії позбавила мене зору, і я, сліпий, повертаюся в отній дім.

— А хто ж твій батько?

— Живе він у нагірнім замку, що зветься Миргорок. Ім'я йому Ураній, а моє — Практик.

— Боже мій, що я чую? Та ж я твій рідний брат, — вигукнув прозорливий, — я Обсерватор!

Несподівана радість завжди завершується слізьми. Після сього сліпець із вологими очима сказав своєму братові:

— Любий мій брате! Чув я вже про тебе з розмов, а тепер маю щастя стріти тебе. Змилосярдся, заверш мої біди, будь мені навчителем. Правду кажучи, мене праця звеселяє, але доводиться весь час спіткатися, і се знищує мою наснагу.

— Щиро шкодую, — каже світлоокый, — що безсилий тобі служити, люб'язна душе моя. Я подорожній, що обійшов пішки всю земну кулю. Ноги мене скрізь носили легко, але кам'янисті гори, що часто стрічались мені, позбавили мене ніг, і я, спираючись на руки, продовжував свій шлях, але зараз втратив і руки. Більше ані ходити, ані повзти по землі я не здатен. Багато хто хотів мене використати, але, позбавлений можливості повзати, я був їм безкорисний...

— За сим діло не стане, — сказав сліпий, — ти мені тягар легкий і жаданий: візьму тебе, скарбе мій, на себе. Чисте око твоє хай буде тіла мого вічним володарем і всіх моїх пут головою. Припини муки безпросвітної темряви, що жорстоко ганяє мене по порожніх шляхах; я твій кінь, сідай на рамена мої і керуй мною, любий мій пане і брате!

— Сяду, брате мій, із задоволенням, аби довести істину: «Брат, що від брата має

допомогу, — як місто, тверде і високе, укріплюється, як новозасноване царство».

Нині ж погляньте на дивне твориво: з двох людей складена одна, одне обличчя мандрівника складене з двох спорідненостей без усякої мішанини, але й без розділу, взаємно існуючих. Іде небувалий подорожній головним шляхом, ні праворуч, ні ліворуч не ухиляється, вправно переходить річки, ліси, рови й яруги, переходить високі гори, вступає з веселим серцем у мирне місто, обливає його світле й запашне повітря; виходить спокійна юрба жителів, що дихають миром і любов'ю, плескають у долоні, а ген очікує на ганку і вже приймає синів у ніжні свої обійми ветхий днями Ураній.

Яків . Отже, що тобі сказати?

Григорій . Зголосіть головне ваше бажання.

Яків . Наше найбільше бажання — бути щасливими.

Григорій . Хіба ж ти бачив звіра або птаха без сих думок? Скажи лишень, де і в чому те щастя, яке шукаєш? А без сього, рідний, ти сліпець: він шукає батьківський замок, але не знає, де він. Знає, що шукає щастя, але, не тямлячи, де воно, впадає в нещастя. Премилосердна природа всім без винятку відкрила шлях до щастя...

Афанасій . Стривай! Се слово, здається, схоже на ересь — всім без винятку!